



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΚΑΤΩΤΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

ΣΗΜΕΙΟ ΕΠΑΦΗΣ

Δυστυχώς, παιδιά, όλοι μας έχουμε δει ανθρώπους άστεγους και φτωχούς. Και ειδικά στις μέρες μας ή κατάσταση επιδεινώνεται.

Ο Κύριός μας πολύ αγάπησε τους φτωχούς αδερφούς. Τους βοήθησε με κάθε τρόπο όσο ήταν πάνω στη γη. Και μās διδaxe πώς για να μπορούμε στον Παράδεισο πρέπει να δείχνουμε αγάπη στους αδερφούς που έχουν ανάγκη.

Μιά παραβολή λοιπόν που μιλά για αυτό το πολύ σπουδαίο θέμα, για το πώς κι εμείς θα μπορούμε στη Βασιλεία Του Θεού, είναι ή παραβολή του πλούσιου και του Λάζαρου, που είπε ο Χριστός.

ΔΙΗΓΗΣΗ

Ήταν κάποτε ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος. Ήταν τόσο πλούσιος που φορούσε πορφυρά ρούχα σαν τους βασιλιάδες. Και τί έκανε; Κάθε μέρα διασκεδάζε με λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια σε επίσημα συμπόσια. Και τί δέν υπήρχε σ' εκείνα τα γλέντια! Ό,τι έκλεκτότερο από φαγητά και γλυκά και φρούτα και ποτά....

Τίποτε άλλο δέν ένοιαζε τον άνθρωπο αυτό. Κοιτούσε μόνο την καλοπέρασή του. Ήθελε να κάνει επίδειξη του πλούτου του και να τον θαυμάζουν όλοι.

Όμως νά! Έξω από την πόρτα του σπιτιού του ήταν ένας άνθρωπος φτωχός και βασανισμένος. Το όνομά του ήταν Λάζαρος. Ήταν πεταμένος εκεί και κανείς δέ νοιαζόταν για αυτόν. Το σώμα του ήταν αδύναμο και γεμάτο πληγές που τίς έγλυφαν τα σκυλιά. Μιά μόνο προσδοκία είχε: να χορτάσει την πείνα του από τα ψίχουλα που πετούσαν από το τραπέζι του πλούσιου.

Ο Λάζαρος όμως έκρυβε μέσα του ένα μυστικό μεγαλείο. Έβλεπε τον πλούσιο να γλεντά, έβλεπε και τα δικά του βάσανα, μα ποτέ δέν του 'ρθε παράπονο προς το Θεό. Με ύπομονή και πίστη αντιμετώπιζε το καθημερινό του μαρτύριο.

Στή γη όμως όλα κάποτε τελειώνουν, και τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα. Και μετά το θάνατο αρχίζει ή άλλη πραγματικότητα της ζωής μας που είναι αιώνια.

Έτσι λοιπόν ήρθε ή στιγμή και οι δυο αυτοί άνθρωποι να φύγουν από τη ζωή. Πέθανε λοιπόν ο Λάζαρος και ήρθαν άγγελοι του Θεού και πήραν την ψυχή του στο θρόνο του Θεού. Τί έγινε όμως με τον πλούσιο; Πέθανε κι αυτός και τον θάψανε. Πουθενά λόγος για Άγγέλους και τη λαμπρότητα του Ουρανού. Άκούμε μόνο για έναν τάφο. Ποιά θέση να είχε άραγε έξασφαλίσει ο πλούσιος στη Βασιλεία του Θεού;

Εκεί, στην άγκαλιά του Άβραάμ βλέπουμε το Λάζαρο. Χαίρεται και αναπαύεται. Προφήτες και άγιοι ολόγυρά του.

Και ο πλούσιος; Νάτος! Μέσα στη θλίψη, στο σκοτάδι, στον πόνο, στη δίψα της κόλασης. Μακριά από το Θεό και τους άγγέλους. Στή γη χαιρόταν όλα τα καλά και τώρα υποφέρει. Η δίψα του κατακαίει τα σπλάχνα. Πώς βρέθηκε σε μία στιγμή από τα μεγαλεία της γης σ' αυτά τα βάσανα;

Όσπου σε κάποια στιγμή σηκώνει ψηλά τα μάτια του και βλέπει το Λάζαρο στην άγκαλιά του Άβραάμ. Ναι, εκείνος ο ζητιάνος, που άηδίαζε να τον βλέπει στα σκαλιά του, είναι τώρα στη χαρά του Παραδείσου. Και για πρώτη φορά θυμάται ότι ποτέ δέν του είχε στείλει ούτε ένα πιάτο φαγητό, ένα ρούχο να τον ζεστάνει... είχε φερθεί τόσο άσπλαχνα...

Μα τώρα δέν άντέχει και ζητά τη βοήθειά του. Φωνάζει:

«Πάτερ Άβραάμ! Σέ παρακαλώ λυπήσου με και στείλε το Λάζαρο με το δάχτυλό του να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί τυραννιέμαι μέσα σ'αυτή τη φλόγα!»

Και ο Άβραάμ του άπαντά με συμπόνια:

«Παιδί μου, έσύ όσο ήσουν στη γη είχες όλα τα αγαθά. Γλέντησες και σκόρπισες μα την ψυχή σου δέν τη σκέφτηκες καθόλου. Ο Λάζαρος όμως δοκίμασε μόνο τα κακά. Άρρώστια, δυστυχία... Τώρα όμως τα πράγματα αλλάζουν. Ο Λάζαρος άπολαμβάνει τη χαρά που στερήθηκε στη γη, ενώ έσύ βασανίζεσαι και υποφέρεις. Είναι δίκαιο αυτό γιατί μόνος σου διάλεξες τη θέση σου. Είναι όμως και κάτι άλλο. Ανάμεσα σε σās εκεί και σε μās εδώ υπάρχει μεγάλο χάσμα. Δέν μπορούμε να 'ρθούμε σε σās ούτε έσεϊς σε μās».

Άπελπισία έπιασε τον πλούσιο! Τί να πεί! Ζητάει τώρα κάτι άλλο:

«Πάτερ Άβραάμ, κάνε μου τουλάχιστον αυτή τη χάρη. Στείλε το Λάζαρο στη γη στο σπίτι του πατέρα μου. Γιατί έχω πέντε άδέρφια που ζούν σαν κι έμένα. Νά τους πεί να μετανοήσουν για να μην έρθουν κι αυτοί στον τόπο αυτό των βασάνων».

Και ο Άβραάμ άπαντά:

«Έχουν το Μωυσή και τους προφήτες. Αυτούς ν' άκούσουν».

«Όχι, πάτερ Άβραάμ, αλλά αν κανείς άναστηθεί και τους το πεί μόνο τότε θα πιστέψουν».

Καί ὁ Ἀβραάμ τοῦ δίνει τήν τελική ἀπάντηση:
«Ἄν δέν πιστεύουν στό Μωυσῆ καί στούς προφήτες οὔτε κι ἂν κάποιος ἀπό τούς νεκρούς ἀναστηθεῖ
καί τούς τὸ πεῖ θά πιστέψουν».
Καί μ' αὐτά τὰ λόγια ὁ Κύριος τέλειωσε τήν παραβολή.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

⇒ Ποιούς ἀνθρώπους συναντήσαμε σήμερα; (τόν πλούσιο καί τὸ Λάζαρο)
⇒ Πῶς περνοῦσε τή ζωή του ὁ πλούσιος; (γλεντοῦσε μέ τούς φίλους του καί ποτέ δέ νοιάστηκε γιά τὸ φτωχὸ
Λάζαρο)
⇒ Καί ὁ Λάζαρος; (μόνος, πεινασμένος κι ἄρρωστος, ἀλλά μέ πίστη στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ)
⇒ Μέσα στά βάσανά του ὅμως τί δέν ἔκανε ποτέ; (ποτέ δέ γόγγυσε)
⇒ Γ' αὐτὸ καί ὅταν πέθανε ποῦ πῆγε; (στόν παράδεισο, στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ)
⇒ Ἐνῶ ὁ πλούσιος; (στήν κόλαση, μακριά ἀπὸ τὸ Θεό)
⇒ Τί ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ ὁ πλούσιος; (νά ῥθει ὁ Λάζαρος καί νά τοῦ δροσίσει μέ τὸ δάχτυλο τή γλώσσα)
⇒ Ἀλλά τί τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ; (πῶς τώρα μεταξύ τους ὑπάρχει μέγα χάσμα)
⇒ Καί μετὰ τί ἄλλο ζήτησε; (νά πάει ὁ Λάζαρος στή γῆ στά ἀδέρφια του καί νά τούς μιλήσει γιά νά
μετανοήσουν)
⇒ Καί μέ ποιὰ λόγια κλείνει ἡ παραβολή; (Ἄν δέν πιστεύουν στό Μωυσῆ καί στούς προφήτες οὔτε κι ἂν
κάποιος ἀπὸ τούς νεκρούς ἀναστηθεῖ καί τούς τὸ πεῖ θά πιστέψουν)

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

⇒ Γιατί ὁ πλούσιος δέν μπόρεσε νά μπεῖ στόν παράδεισο;
Δέ σκέφτηκε τήν ἀθάνατη ψυχὴ του. Ξέχασε ὅτι ὅλα ἐδῶ εἶναι πρόσκαιρα.
Φρόντισε μόνο γιά τὸν ἑαυτό του.
Ἐκλείσε τήν πόρτα του στόν ἀδερφό του.
⇒ Ὁ Λάζαρος ὅμως πῶς κέρδισε τήν αἰωνιότητα;
Μέ τή ὑπομονή του!
Ποτέ δέν παραπονέθηκε στό Θεό.
Ποτέ δέν κακολόγησε, οὔτε ζήλεψε τὸν πλούσιο.
Ποτέ δέ θύμωσε.
Εἶχε πίστη στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Στίς μέρες μας συχνά ἀκοῦμε: «Μιά ζωή ἔχω, θά τή γλεντήσω. Ποιὸς εἶδε τήν κόλαση καί τὸν
παράδεισο;» Ὅμως οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε πῶς δέν ἔχουμε ἐδῶ μόνιμη κατοικία, ἀλλά ἐτοιμαζόμαστε γιά
τὴ μελλοντική, τὴν οὐράνια. Γ' αὐτὸ νά χαιρόμαστε μέν τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλά μέ μέτρο καί φροντίζοντας
πάντα γιά ὅσους τὰ στεροῦνται. Κι ἂν ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς θλίψεις στή ζωή μας, ὅπως καί στό Λάζαρο, ἄς
ἔχουμε ὑπομονή καί πίστη.

ΣΥΝΘΗΜΑ

Τί κι ἂν εἶσαι πλούσιος ἢ φτωχός; Τὴν ἀρετὴ καί τὴν ἀγάπη βραβεύει ὁ Θεός.

